EXILUL ROMÂNESC

ANUL II Nr. 4 — Decembrie 1955

INSEMNĂRI

Răspunderile

Republica Populară Română şi toate celelalte ţări subjugate de Soviete, Polonia, Ungaria, Bulgaria şi Albania, au fost primite în Organizaţia Naţiunilor Unite. Un nou triumf al Sovietelor împotriva lumii libere. După ce Molotov, la conferinţa miniştrilor de externe dela Geneva, a respins una după alta propunerile Occidentalilor, aceiaşi Occidentali vin şi recumpensează atitudinea rigidă a Sovietelor cu recunoaşterea statu quo-ului în Europa răsăriteană.

Avantajul obţinut de lumea liberă prin această transacţie este iluzoriu. Pentrucă ţările care au intrat în O.N.U., odată cu republicile populare, erau ţări libere, neaservite comunismului, în vreme ce ţările din răsărit constituiau până acum obiect de controversă între Occident şi Soviete. Occidentalii cereau evacuarea acestor ţări de trupele sovietice şi instaurarea unor regimuri care să fie expresia liberei voinţe a ppopoarelor. Sovietele pretindeau că guvernele de obedienţă comunistă din aceste ţări sunt guverne alese de popor. Intrarea în O.N.U. a statelor satelite elimină controversa. Tările occidentale îşi pierd dreptul de a se ridica contra regimului de teroare instaurat de Moscova în Europa răsăriteană, pentrucă ele înşile au ratificat situaţia acestor regimuri, le-au spălat de toate acuzaţiile odată cu invitaţia ce le-au făcut-o de a intra în organizaţia chemată să apere drepturile omului şi ale popoarelor.

Intrarea Republicii Populare Române în O.N.U. înseamnă şi condamnarea definitivă a politicii întreprinse de Comitetul Naţional. Această organizaţie şi-a asumat răspunderea de a reprezenta interesele poporului român în faţa străinătăţii. Evident, cu dela sine putere. Prin abuz şi metode dictatoriale, Comitetul s'a cocoţat în fruntea treburilor româneşti din exil. Colaboraţioniştii roşii, după ce au jucat cartea rusească, au venit să joace şi cartea exilului, şi rezultatele nu puteau fi decât identice. Căci primirea Republicii Populare Române în O.N.U. înseamnă legalizarea internaţională a situaţiei de fapt, create la 23 August, cu concursul aceloraşi plenipotenţiari nefaşti ai ţării noastre.

E timpul să se desmeticească toată suflarea românească, alungând pe aceşti cioclii ai românismului din locul unde stau. E timpul ca toţi românii cari nu s'au vândut Imposturii, cari şi-au păstrat tăria şi independenţa de caracter, să ceară socoteală acestor parveniţi ai destinului românesc în lume. Farsa anticomunistă, jucată de Comitetul Naţional, trebuie să ia sfârşit. Acum, când comuniştii se pregătesc să aşeze definitiv lespedea de mormânt pe viitorul neamului nostru, cel puţin atâta tresărire de conştiinţă să aibă exilul românesc. Laşităţile, comodităţile, scepticismul trebuie să se spulbere în faţa dezastrului ce ne ameninţă.

Adevăratele proteste ale exilului românesc trebuie să se îndrepte contra acelora cari de zece ani nu fac altceva decât să saboteze realizarea unei politici româneşti în Occident. Declaraţiile anticomuniste ale membrilor Comitetului nu trebuie să înşele pe nimeni. Activitatea lor se soldează astăzi cu intrarea R.P.R. în O.N.U. Acesta e faptul care trebuie reţinut. După zece ani de suferinţe, îndurate de poporul român seb jugul comunist, cu reprezentanţa ce-am avut-o în străinătate, situaţia României a devenit mai rea ca niciodată. Aproape fără speranţe. Cine răspunde de acest dezastru?

Exilul trebuie să înveţe atâta lucru, cel puţin în ceasul al doisprezecelea, că colecţia de epave ale ppoliticianismului român, găzduită la Washington, a fost constituită cu un rost diametral opus unei politici active de eliberare. Aceştia au fost aduşi din ţară, după ce şi-au dat aici tributul pentru cauza comunismului mondial, pentruca şi în străinătate să dirijeze manifestările politice ale exilului în profitul acelor cercuri internaţionale care au organizat nenoroci-

rea Europei răsăritene. Rolul încredinţat lui Creţianu, Vişoianu şi celorlalţi comparşi din aşa zisele comitete naţionale este de a împiedeca să pătrundă glasul popoarelor martirizate de comunişti în opinia publică mondială, de teamă ca această opinie să nu reacţioneze cu energie, reclamând lichidarea agresiunii comuniste din lume.

Care e politica Ligii?

Au trecut aproape doi ani dela reorganizarea Ligii. Răstimp suficient ca noua conducere să-şi fixeze linia de conduită. Dacă ne aducem bine aminte, Dl Fărcăşanu, când şi-a asumat răspunderea refacerii acestei organizaţii, s'a gândit să salveze moştenirea politică a Generalului Rădescu — ameninţată să dispară în meandrele imposturii.

Situaţia ce-a moştenit-o nu-i permitea decât o atitudine netă şi categorică contra Comitetului Naţional. Cu acest mesagiu a venit anul trecut Dl Fărcăşanu în Europa, întâmpinat pretutindeni cu bunăvoinţă şi simpatie. Am înţeles că Dl Fărcăşanu, înainte de a-şi fixa programul politic, avea nevoie să se informeze — lucru ce Dsa l-a fcut din abundenţă. A vizitat şi s'a întreţinut cu toate coloniile româneşti din Europa. S'a întors apoi în America, consultându-se cu prietenii de acolo, în lumina informaţiilor aduse din Europa. A revenit de câtva timp în Europa, consultându-se cu prietenii de aici, în lumina informaţiilor aduse din America. Deci, la ora actuală, Dl Fărcăşanu deţine toate elementele ca să se pronunţe, stabilindu-şi în mod definitiv orientarea politică.

Se pare că acţiunea dela Berna l-a absorbit atât de mult pe Dl Fărcăşanu, încât nu a dat importanţa cuvenită programului politic al Ligii. In definitiv, şi această acţiune trebuie să servească la ceva. Acel ceva nu poate fi decât politica de eliberare a ţării. Altminteri, acţiunea dela Berna este ameninţată să se destrame în neant. Rolul Dlui Fărcăşanu nu este numai de a asista moral, juridic şi material pe prizonierii dela Berna, ci şi de a conexa sacrificiul lor cu politica de eliberare a ţării. Această politică trebuie continuată şi definită, conform liniei lăsate moştenire de Generalul Rădescu. Nu se poate face politică de eliberare cruţând impostura care s'a substituit atât în ţară, în August 1944, cât şi în exil partidelor, creind cea mai neverosimilă situaţie reprezentării româneşti peste hotare.

Orice întârziere în fixarea orientării politice a Ligii nu numai că dăunează prestigiului personal al Dlui Fărcăşanu, dar constitue şi o impietate faţă de memoria Gen. Rădescu. Dacă Dl Fărcăşanu crede că poate să facă echilibristică politică în exil între impostori şi forţele reale ale exilului, va veni o zi când îşi va recunoaşte greşala. Tergiversările şi atitudinile neclare vor duce la destrămarea Ligii, abia înfiripată. In câteva luni se va vedea dacă Liga este o realitate politică de sine stătătoare sau e atât de mult subminată de reţeaua creţenistă încât nu se mai poate redresa.

Banchet politic

Gruparea nicolaistă este în căutare de noi victime în Europa. Principele, însoţit de consilierul său politic, Enescu, se află într'o călătorie de recunoaştere prin Italia, Franţa şi Germania. Intenţia Principelui Nicolae este de a îngloba şi pe disidenţii din Italia şi Franţa în grupări mixte, după modelul uargist realizat de Gen. Gheorghe în Germania. Rămâne de văzut dacă disidenţii din aceste ţări se vor înhăma tot atât de docil în jug ca şi cei din Germania.

Planurile noii bătălii s'au făurit la un banchet politic dat de Generalul Gheorghe la München, la care au participat Principele Nicolae, Enescu şi Gârneaţă. Faptul că Gârneaţă a contractat şi un pact cu Comitetul Vişoianu nu constituie un impediment în calea unei atari acţiuni, deoarece tustrele grupări sunt manevrate în fond tot de agenţii reţelei Creţeanu.

Cât priveşte situaţia U A R G-ului, nu e de invidiat. Caracterul politicianist al acestei organizaţii — platformă pentru Gen. Gheorghe — e prea vădit ca să mai inducă în eroare pe cineva lozinca unirii. Nici vorbele frumoase şi abilităţile şi nici multiplele mijloace materiale, puse la dispoziţie de Gen. Gheorghe şi Principele Nicolae, nu pot împiedeca apropiata descompunere a acestei organizaţii.

Chestiunea macedoneană

Chestiunea macedoneană este greşit abordată de acei care pretind actualmente că o reprezintă. Greşelile ce se fac, natural că le plăteşte cu vârf şi îndesat tot nefericita minoritate românească din Grecia.

Se face mai întâi greşala de către unii români ieşiţi din acest mândru vlăstar al neamului, ca să considere chestiunea macedoneană un fel de rezervat al lor. Numai pe ei îi privesc să se ocupe de ea şi să o rezolve. Ori, această chestiune aparţine sferei de interes a întregului neam românesc. Ea trebuie scoasă din atmosfera locală şi propagată în masa întregului popor românesc.

Apoi, se uită că adevăraţii şefi ai unei minorităţi etnice trebue să se recruteze dintre localnici, dintre acei cari nu s'au desrădăcinat, părăsindu-şi patria de origine. Numai cei ce împărtăşesc pericolele ce pândesc o minoritate etnică sunt chemaţi să conducă destinele ei. Nu e deloc recomandabil ca elemente macedonene plecate de zeci de ani de acasă să agite această problemă, ca şi cum ar vorbi ca reprezentanţi politici rămaşi acasă. O minoritate etnică rareori se poate afirma în opoziţie netă cu statul în care este înglobată. Numai cei rămaşi acasă posedă simţul şi supleţea necesară ca să evite situaţiile ameninţătoare. O minoritate etnică se conduce din interiorul ei.

Insfârşit, Românii macedoneni emigraţi în România trebue să se subordoneze politicei generale a statului român. Ei trebue să se obişnuiască a gândi şi chestiunea macedoneană dela centru spre periferie. Soluţiile preconizate trebuesc examinate dacă convin intereselor generale ale statului român — în veşnică fluctuaţie — şi dacă sunt realizabile. Agitarea unor soluţii radicale, fără perspectiva eficientă de realizare, agravează situaţia Românilor din Grecia, dând guvernului grec un pretext în plus ca să persecute pe Români. In atari situaţii, e mult mai recomandabil să se reclame acel minimum, indispensabil pentru menţinerea conştiinţei naţionale a Românilor din afara hotarelor, acel minimum care face şi onoare oricărui stat civilizat. Acest deziderat trebue susţinut cu o pasiune crescândă de toţi Românii pribegi, iar mâine în ţară să se facă din acel minimum condiţia prealabilă a bunelor raporturi între noi şi toţi vecinii noştri. Cu alte cuvinte, statul român de mâine trebue să elaboreze şi să pună în aplicare o politică a Românilor de peste hotare.

Ipocrizie

Foaia disidenţilor legionari, „Legea", publică un îndreptar pentru publicaţiile ce le scoate gruparea lor. Ca tot ceeace scriu sau afirmă disidenţii şi aceste îndrumări sunt în crasă contradicţie cu ceeace înfăptuiesc.

„Publicaţiile legionare" — citim în acest îndreptar — „nu vor face în lupta lor uz de arme incompatibile cu etica legionară (minciuna, calomnia, infamia, etc.)." Excelentă punere la punct. Dar cine au patronat cele mai infame publicaţii ce-au apărut vreodată nu numai în exil, dar, poate de când a început să se imprime slovă românească? Nu sunt tocmai semnatarii acestui îndreptar responsabili de apariţia cărţii lui Palaghiţă, a „Vetrei", a „Troiţei", „Gura Lumii"? Cu aceste publicaţii nu numai că au furnizat arme adversarilor mişcării, cum pe vremuri le furniza Stelescu, dar au introdus mahalagismul în viaţa politică, gen de luptă pe care, cu toată părerea de rău, trebuie să o spunem, nu l-au întrebuinţat nici cei mai decăzuţi politicieni. Dacă, după ani de zile de atacuri triviale, au descoperit din nou linia de onoare a mişcării, probabil nu din alte motive, ci pentrucă şi-au dat seama că operaţia e contra-producente, că desgustul provocat de aceste publicaţii se întoarce împotriva lor. Cred patronii acestor foi că noi nu aveam ce să le răspundem, dacă nu ne-am fi gândit la obrazul mişcării? Nu ştiu ei prea bine că o bună parte din cei cari i-au urmat sunt încărcaţi de grele păcate, faţă de Legiune, începând cu „primus inter pares"?

„Publicaţiile conduse de legionari sunt datoare să păstreze în toate, ţinuta legionară" — citim la punctul următor. Ca să dăm un exemplu de felul cum înţeleg disidenţii ţinuta legionară în scris, să luăm declaraţiile publicate acum câteva luni, de redactorul gazetei „Legea", Dl Gheorghe Racoveanu, într'un ziar german din Freising. In esenţă declaraţiile conţin două idei: că cu Horia Sima nu a mai rămas decât un grup „fascist" şi că în exil există un om providenţial, Gen. Ion Gheorghe, care luptă din răsputeri pentru eliberarea României şi a întregului răsărit european, care, mâine, va înfige drapelul libertăţii pe crestele Carpaţilor. Deşi nu ne face plăcere declaraţiile acestea, noi urăm totuşi „nefascistului" Racoveanu, în interesul cauzei naţionale, să-şi vadă visul împlinit, să-i dăruiască Dumneezu măcar atâtea zile până ce pe acest erou fulminant al neamului românesc, pe care numai intuiţia dânsului l-a descoperit până acum, să-l poată saluta în ora triumfului.

Trecem peste punctul trei, care nu-i obiect de controversă, şi citâm punctul ultim: „publicaţiile conduse de legionari nu vor cultiva învrăjbirea exilului românesc." In luptă contra primejdiei comuniste... „strângerea laolaltă a tuturor energiilor exilului să fie grija noastră cea dintâiu". Excelent normativ şi acesta. Dar aplicarea lui este în funcţie de obiectivul ce-l proclamă: lupta contra comunismului. Si aici disidenţii încetează de a mai fi consecvenţi cu principiul.

Noi, de zece ani nu am făcut altceva decât să ne căutăm aliaţi în toate direcţiile, fără a ţine seamă de adversităţile anterioare. Singurul lucru ce ne-a interesat a fost care este atitudinea lor actuală faţă de comunism. Si am ajuns în cursul anilor la o serie de experimente eliminatorii. Pentrucă cei ce ne întindeau mâna cu zâmbete prietenoase, urmăreau scopuri diametral opuse luptei de eliberare. Ei erau mai mult interesaţi la captarea sau sfărâmarea Legiunii decât la alungarea comuniştilor din ţară. Disidenţii au realizat miracolul să facă front comun cu Vişoianu, Principele Nicolae şi Generalul Gheorghe. Dar plătind un preţ pe care noi nu îl puteam plăti niciodată: renunţarea la obiectiv, la criteriul de selecţie al aliaţelor, la o politică activă de eliberare a ţării. Evident, ei nu mărturisesc acest lucru. Dimpotrivă, susţin că au făcut acest pas în interesul superior al luptei. Nici nu pot face altfel. Cum o să declare că obiectivul lor principal este distrugerea unui om şi că se unesc cu oricine pentru distrugerea lui, chiar dacă sunt trădătorii dela 23 August, vânzătorii neamului românesc, sabotorii înverşunaţi ai politicii româneşti în exil? Cari pentru a-şi acoperi crima se luptă prin toate mijloacele să înnăbuşe glasul adversarului? Cum o să ne învrăjbească cu aceşti oameni, când ura lor îi sileşte să se alieze cu ei, pentrucă au semănat vrajbă în altă parte?

(Continuare în pag. 7)

Legea celor de rea credință

Deunăzi, la Burma, în cursul turneului bolşevic în Asia de Sud, Nichita Hruşciov, politrucul nr. 1 din spatele cortinei de fier, ne-a demonstrat cu incomparabilă finețe legea supremă care determină toate acțiunile Kremlinului, ale sateliților, complicilor şi comparşilor săi, văzuți şi nevăzuți, conştienți sau inconştienți; ale tuturor celor care i-au devenit tributari, ascultând de aceeaşi lege infamă a relei credințe şi-i practică metodele degradante, chiar dacă se află într'un lagăr advers ce serveşte cauza libertății. Solidaritatea în păcat este mai puternică decât orice diferență ideologică; mai cu seamă dacă ideologia — adică dăruirea totală şi absolut desinteresată unei cauze înalte — nu constituie tocmai însuşirea de căpetenie a unor domnişori, înzestrați mai mult cu isteţimea târâtoare a lui Sancho Pancha decât cu avântul cavaleresc necondiționat al lui Don Quichotte, chiar dacă au momentan domiciliul în ţara lui Cid Compeador şi sunt poeți ce-şi fac cu măestrie autobiografia spirituală, pentruca, în postscript, mânați de instinctul lor atavic, să decadă în meteahna plozilor neţesălați, ce dau din pumni şi urlă, când li se arată oglinda: ba tu, ba tu!

Dar să revenim — fiindcă ne lipsesc puterile năsdrăvane ale lui Heracle — din grădina miraculoasă a Hesperidelor unde chiar şi merele de aur au putrezit de când un poet valahizat şi-a renegat obârşia pentru a se aciuia, împreună cu alți tovarăşi de veresie, în ograda dosnică a unei libertăți princiare năbădăioase, la oile noastre turbate, adică la declarațiile epocale ale călătorului Hruşciov. Declarațiile sunt într'adevăr epocale, fiindcă rezumă o stare de spirit care surpă temeliile naturale ale societății şi încearcă să smulgă din rădăcini floarea nobilă şi fără de preţ a valorilor autentice. Continuând seria rebotezărilor şi răstălmăcirilor criminale care fac din cele mai crunte forme de tiranie „democrații populare" şi numesc „eliberare" aruncarea naţiunilor din Europa cotropită de hoardele armatei roşii, în cea mai apăsătoare, sângeroasă şi jefuitoare sclavie, secretarul bine hrănit al unui partid ce n'a ezitat să arunce în ghiarele foametei mai mult decât un mare continent, îndrăzneşte să afirme la Burma, că „Muscalii singuri luptă împotriva colonialismului". La întrebarea unui corespondent, care a făcut gestul de a-l pune în faţa oglinzii, întrebându-l ce se întâmplă, de pildă, în Germania Răsăriteană, în Letonia sau Estonia, Hruşciov, vânăt de mânie, uitând poza de blândeţe a unchiaşului sfătos şi iubitor de copii pe care o adoptase de circumstanță a început să urle şi să profere injurii ca: „scribi cumpărați ai capitalismului; voi nu puteți spune ceva bun de Rusia Sovietică de frică să nu muriți de foame în lumea voastră putredă". Aşa s'a desvăluit spontan reaua credință patentă, caracteristică pentru toate acțiunile regimului sovietic, căruia nu-i este ruşine să afirme că revoluția bolşevică a fost cea mai puţin sângeroasă din toate câte a cunoscut istoria, iar crimele şi fără-de-legile fără număr să le prezinte ca metode umane şi perfecționate de reeducare în vederea instituirii unei lumi mai drepte şi mai bune la... calendele grecești.

Evident că după asemenea formidabile declarații nu ne-a mai impresionat spusele unora dintre refugiații noştri care doresc — gura păcătosului adevăr grăieşte — ca neamul românesc să înveţe a citi toate pe dos. Desigur că aceasta ar fi cea mai bună metodă pentru a nu li se putea pune în faţă manoperele, defăimările şi denunţurile săvârşite sub girul moral al unui căpitan de miliție nepopulară, pentruca după aceste isprăvi să enunţe acum cu neprihănită candoare nişte norme severe care condamnă căile infamiei şi orice mişelie. Cunoaştem prudența instinctivă a celor convertiți recent dela un presupus fascism la o pretinsă democrație cari, ca şi celebrul Guţă, preferă să lupte cu exaltări retorice împotriva unor lei de cocă pe hârtie, decât să rişte a dobori un balaur adevărat. Ne mirăm deci de provocațiunile lor gratuite. Cu toate că uneori le place să înşele la cântar, ei reuşesc totuşi să se strecoare cu abilitate chiar şi prin cele mai mari primejdii. Nu înţelegem deci curajul inutil al acestor falşi mucenici a căror proză ilustrată caută să învăluie în miresme teologice o rea credință evidentă. Cu atât mai puţin înţelegem această metodă cu cât ea nu este nici măcar originală, ci arhicunoscută de când Molière i-a dat în „Tartufe" o expresie clasică. Ipocrizia îşi are şi ea limite. Nici Iuda n'a încercat să facă apologia Domnului după ce L-a trădat pentru treizeci de arginți.

C. S.

PRECTIFICARE: In articolul din numărul din Noembrie a. c. al „Exilului" au fost omise d'n articolul „Fapte şi argumente" câteva cuvinte, omisiune care face neclară concluzia autorului. In loc de „...înregistrăm cu satisfacție rezultatul referendului din Saar;", să se citească „...înregistrăm cu satisfacție rezultatul referendului din Saar cu atât mai mult, cu cât majoritatea de 67,7% a fost recunoscută de toată lumea ca argument peremptoriu pentru respingerea statutului;"

Înțelegerea noastră de către lumea din Apus

«Denn ich liebe dich, o Ewigkeit»

DACA EXILUL nostru nu este o partidă mai dinainte pierdută, şi nici rătăcirea târzie, rătăcirea prea târzie, deja căzută din timp, a unor fiare ce vor fi fugit din faţa cataclismmului mongolic, atunci este cert că destinul pe care fiecare dintre noi îl încarnăm reprezintă un moment major al tragediei neamului românesc.

Ceeace defineşte o comunitate nu este câtuşi de puţin „ideea" pe care propriile sale elemente ar putea s'o aibe despre ei înşişi, ci, mai înainte de orice, **semnul dumnezeesc**, soarta pe care cerul o aşează în această comunitate, ca să se împlinească prin ea. Conştiința pe care părtaşul anonim al unui grup ar putea s'o aibe despre raţiunea transcendentală, despre logosul acestui grup nu interesează decât în măsura în care această conştiință ar exprima-o şi corespunde sortirei acestui grup în întregimea lui. Aşa că dacă tovarăşii noştri de pribegie se ocupă în mod intens de culturile aztecă şi sudaneză sau de combinațiuni financiare pe picior, aceasta nu înseamnă câtuşi de puţin că nu există o conştiință ca atare a exilului românesc.

Numai că preţul acestei dreptăți interioare nu oricine poate să-l plătească. Jertfa cumplită, asceza celui care caută şi găseşte sau nu dar caută, caută, caută — jertfa aceasta se însemnează în adâncimea inimii şi'n măduva oaselor, şi se recunoaşte după acea pură distanţare faţă cu samavolniciile „care te fac să trăieşti", şi care, neacceptate, se răsbună, făcând un paria şi o căzătură socială din acela care este, în singurătatea regală a deciziunii sale, răscumpărarea vie şi flacăra de viață a acestei târle de sumbri imbecili, de trădători şi de laşi cari s'au găsit astăzi să reprezinte neamul românesc în cele mai tragice circumstanțe ale istoriei sale. Acei dintre noi care-au ales adevărul, sau mai bine zis care au fost aleşi de adevăr, sunt puţini la număr, însă atâția câți vor fi, ei constitue cea din urmă şansă de a converti catastrofa într'o experiență spirituală, şi deci, oricum, de a învinge. Căci orice ne-ar fi dat să înfăptuim şi orice se va înfăptui în situație de exil, nu poate să se întemeieze decât pe conştiința adâncă a acestei situații în care am fost asvârliți şi aparent abandonați de înaintarea destinului.

IMPREUNA cu neamul rămas **acolo**, noi înşine suntem, deasemenea, scoşi din istorie. Noi nu mai suntem decât un simbol, o garanție de libertate pe care Apusul nu ne-o acceptă şi recunoaşte decât fiindcă vrea el aceasta, şi nu fiindcă această libertate a noastră **ar fi**, sau ar putea să fie şi în afara sau în contra garanției occidentale.

Câtă deşertăciune, amarnică joacă de-a viaţa şi de-a moartea, urmăreşte, de ani de zile, în orbenie, exilul: închipuindu-şi că „activează", gesturi, cuvinte, sacrificii se succedează, dar totul este golit de orice realitate, într'o lume în care ei nu sunt şi nici nu vor putea fi vreodată altceva decât semne ale exilului înscrise în absența unei patrii care să fie, căci firea însăşi a exilului este de a fi în absența ființei, noctum. Noi **ținem locul**, statutul nostru este acela de umbră. Puţinii la număr, paria, stigmatizații, cei cari „nu vor cu niciun chip să înţeleagă cum s'au schimbat vremile", aceştia doar mai au darul cuvântului adevărat, ei îşi vorbesc într'o limbă „aparent" românească, ceilalți o aud, dar nu înţeleg nimic. Insă nici cuvântul acestora nu poate răsbate dincolo de lăuntricul propriei lor vegheri, singuratice: ei nu se pot face auziți decât între ei, singuri în mijlocul nopții dar împreună, legați de un jurământ ce nu cunoaşte deslegare. Atuncia suntem decretați de „ceilalți" ca demenți, asociabili, „mistici", etc.

O să mai vorbim noi de asta.

Cum oare s ne facem auziți? Cum să ne facem cunoscuți celor cari în Occident au fost chemați de Acelaşi ca şi noi? „Auziți", vreau să spun nu în sensul demagogico-plângăreț al cuvântului, ci în sensul adâncurilor mişcate, ca o chemare de viață, **ca însăşi strigătul ridicării din morti** răsunând în cerul acestui muribund Apus al întunecării noastre.

Cum să sfărâmăm cercul trădărilor şi conjurația tăcerii? Cum să spargem încăodată Istoria?

Ex abrupto, problema pe care vreau să o pun este următoarea: **mai există oare pentru noi vreo posibilitate**, şi subliniez — **legitimă în ordinea creştină a lumii — de a putea să fesim din această situație de interdict'e istorică**, să putem fi noi înşine dincolo de situația Istoriei, dar în acelaşi timp realmente angajați în Istorie, **pentruca astfel acțiunea noastră să poată fi, zdică să aibă o relație nuptială cu ființa însăşi şi nu cu absența, cu noaptea ființei?**

Conştiință a conştiinței de noi înşine, noi, în afară de propria noastră identitate, nu putem fi în Istorie decât simbolul unui simbol: exilați în exil, ca anahoreții veacului dintâi al creştinismului, care, în pustiurile răsăritului nu mai întâlneau, mergând mereu spre Răsărit, decât pustiul inimei lor, goală ca şi cerul la ora apusului.

DAR POATE ca acest drum ascuns să fi fost găsit, până la urmă; dar poate că cineva, Acela al cărui nume constituie secretul nostru cel mai scump, să fi găsit cheia orelor şi drumul adâncilor ape, să ştie cuvântul deschizător al zidurilor morţii, care ne-au cuprins ca să ne ţină o mie de ani.

Cuvântarea, ca să fie, cere două firi asemenea, astfel încât dialogul să fie tot aceeaşi tăcere, sau, mai bine zis, pronunţarea neîncetată a unuia şi aceluiaşi nume, care este numele secret şi sfânt al lui Iisus Christos, singura punte peste „tăcerea din mijloc", tăcere care domneşte între „stânga" şi „dreapta" Tatălui, între Rigoare şi Clemenţă, între Justiţie şi Pace, tăcere care este „floarea cea limpede", acea „Pax Profunda" a hermetiştilor pe care doar arborele sephirotic o poate purta. El este Mediatorul. Intr'adevăr, între două firi ce nu sunt „asemenea", cuvântul nu are nicio posibilitate de a fiinţa, sau atunci este însuşi Cuvântul, crucificat peste globul spiritual dintre Răsărit şi Apus, dintre „Judei" şi Gentili. Dar dacă noi suntem Răsăritul şi lumea rătăcirii noastre este Apusul, şi dacă noi, legionarii, suntem astăzi adevăraţii Judei, adică singurii „iniţiaţi", albiţi de Sângele celor dintre noi care-au fost chemaţi să-L mărturisească şi să-I mărturisească pentru noi, atunci de ce „ceilalţi" nu ne aud, de ce nu funcţionează mediaţiunea? Răspunsul este clar: cum Mediatorul este vecinic viu, El însuşi fiind fundamentul şi preţul achitat al Invierii din urmă, şi cum noi înşine suntem în plină veghe (dacă n'ar fi decât faptul că pretindem la aceasta) — atunci, dacă între noi şi ceilalţi cuvântul rămâne totuşi imposibil, însemnează că totul s'a prăbuşit, şi Invierea, şi veghea noastră. Insemnează că ne-am prăbuşit într'un gol ce nu vrea să primească prăbuşirea noastră; suntem împietriţi între viaţă şi moarte, întocmai ca „ei" deşi în situaţia contrarie (seninul nostru cel mai sus oglindindu-se la „ei" ca cel mai negru străfund).

Dacă prin învierea Mediatorului vecinic, noi, cei puţini, noi, marturii Lui, suntem solidari („...sint unum") cu lumea apusului şi deci şi cu întregul exilului nostru, atunci ni se poate imediat răspunde că nouă ne revine culpabilitatea acestei situaţii de cădere ineluctabilă: n'am putut susţine bătălia. Altfel spus, nu mai este nimic de făcut; pentrucă aşteptând focul purificator al Apocalipsului, orice încercare de a salva ceea ce este deja consumat nu poate decât să întărească iremediabilul (cei slabi vor fi mai cumplit siluiţi, cei tari vor fi din ce în ce mai mult întăriţi). La ora aceasta, dacă s'ar afla printre noi vreun sfânt, sfinţenia lui ar fi inutilă. Totul este lovit de o sufocantă zădărnicie, totul este pe punctul de a se surpa într'o pulbere anonimă şi slută, dar, în acelaşi timp, totul este în egală măsură captiv al umbrei veciniciei: stema eternului închide astăzi în ea, la măsuri egale, nu import ce bălbăieli ale spiritului cu pasiunea onoarei, infernul general al viciilor cu splendoarea veghilor noastre oculte. Scutul cerului are două feţe.

Si totuşi, trebue să mai fie undeva o ieşire, Un anume moment supus norocului cel din urmă, **un cuvânt anume păstrat** pentru marturii de sânge ai Cuvântului.

NOROCUL ACESTA, pentru noi, este însăşi situaţia noastră, **că suntem în exil.** Norocul de a fi istoriceşte nişte exilaţi, şi de a avea conştiinţa assupţională a acestei situaţii istorice pe care suntem obligaţi s'o declarăm ca mod de a fi al lumii în care suntem noi. Noi trăim, deci, **cotidian,** cu aerul şi apa şi pâinea vieţuirii noastre, **situatia de limită a omeniei, constiinta ei absolută.** Căci dacă modul de a fi al omului este existenţa, adică fiinţarea în afară de Absolutul care totuşi îl face să fie, atunci se vede cum „exilul" este însuşi modul de a fi al omului, „omenia" lui.

Secretul nostru, ceeace ne face să fim altfel decât alţii, este că, într'o lume de „trădători" şi de alienare totală, noi suntem forţaţi de a fi noi înşine, noi suntem, **prin însuşi modul nostru de a fi,** absolutul, **limita ultimă a „destinului omenesc" în lume.** Si astfel fiecare gest, fiecare cuvânt spus de noi reprezintă „lumea" şi istoria ei în faţa lui Dumnezeu; faptul de a nu fi înţeleşi nici auziţi condamnă în mod definitiv „această lume" (Lupus mundi) şi pe noi înşine. Nivelul de ruptură a fost atins.

Insă după cum o spune un text tantric, pierzania este tocmai ceeace, pentru inimile eroice, va provoca „răsturnarea" din care îi este dat operei de salvare să se închege şi să ajungă la putere. Ceeace pentru slăbănogi şi nemernici e distrugere, pe cei tari îi va îndrepta spre un câştig de forţă şi spre exaltarea sacralizantă a acesteia; dar „...înfricoşător lucru este a cădea în mâna Dumnezeului celui viu." (Evrei, 10/31)

Astfel noi, prinşi de încleştarea unui moment istoric final, de abia astăzi putem respira fără constrângere, într'o atmosferă de tragic existenţial şi de decizie, familiară nouă, şi, când „ceilalţi" se sbat de ceasul morţii, noi parcă ne-am întoarce acasă, în tărâmurile sortirii noastre spirituale. Sărbătorile tragicului, pentru „oamenii de jos", anunţă spaima şi teroarea sfârşitului; noi de abia de aici încolo începem a nădăjdui, ca după o împărtăşanie cu moarte şi cu foc, ci nu cu vin şi cu pâine. Nimic nu ne mai leagă de nimic, singurul legământ viu ne este jurământul faţă de jurământul originar al Mişcării, faţă de orânduirea şi destinul său michaelic.

Certamente, suntem solidari de toţi cei cari împart cu noi un moment istoric dat: solidaritatea noastră este, însă, dialectică, — pentrucă „una suntem", dar sub modul tragic de **coincidentia oppositorum,** pentrucă nu dragostea ne ţine împreună, uniţi, ci Istoria.

I. P.

Crăciun trist

Crăciun trist pentru pribegi! Lumea occidentală a mai săvârşit o transacţie ruşinoasă cu lumea comunistă, consfinţind statutul de teroare care domneşte în România şi în toate ţările din Răsărit. Călcarea în picioare a tuturor drepturilor unei naţiuni au fost sancţionate de O.N.U. cu recunoaşterea regimului comunist din România ca partener vrednic să stea alături de naţiunile cele mai civilizate ale lumii.

Nu noi, pribegii, aveam dreptate când spuneam că în ţara noastră domneşte teroarea, că închisorile gem de nevinovaţi, că poporul e exploatat până la sânge, că regimul se menţine graţie armatelor de ocupaţie. Toate acestea sunt minciunile unor oameni exasperaţi de exil, exasperaţi că nu mai sunt la putere. Trebuie să se termine cu agitaţia acestor indivizi cari nu îşi mai găsesc aşezare nicăiri. Pacea lumii nu poate fi pusă în primejdie de ei! Nu putem risca de dragul de a face ceva mai comodă viaţa unor popoare să prefacem lumea în praf şi pulbere! Sau se potolesc aceşti indivizi incomozi, încadrându-se în mijlocul unor altor naţiuni, sau să se întoarcă acasă, unde sunt primiţi cu braţele deschise. Acesta e limbajul ce ni-l ţin Occidentalii, chiar când nu-l rostesc făţiş.

Concluziile ce se desprind din hotrîrea luată de Organizaţia Naţiunilor Unite sunt şi mai grave pentru soartea popoarelor robite. Propaganda comunistă a învins geamătul de suferinţă a milioanelor de fiinţe de dincolo de cortina de fier. Speranţele lor, hrănite fără niciun scrupul de către emisiunile ţărilor occidentale, trec astăzi prin cea mai grea încercare dela 1945 încoace. Ce nădejdi se mai pot înfiripa în poporul nostru şi în mijlocul tuturor celorlalte popoare subjugate după acest lung şir de trădări şi laşităţi din partea Occidentului, care se încoronează cu fraternizarea comunisto-occidentală în sânul Naţiunilor Unite? Deşi mult mai puternic, de zece ani Occidentul nu a cutezat o singură dată să înfrunte comunismul. Oridecâteori comuniştii au ridicat glasul, naţiunile apusene s'au grăbit să le cumpere bunăvoinţa cu o nouă concesiune.

Hotărîrea Naţiunilor Uite reneagă în modul cel mai brutal şi mai odios principiile care stau la baza acestei instituţii. Crimei i se acordă statut internaţional. Abuzul devine mentor al lumii. In afară de China Naţionalistă şi Cuba, toate celelalte state occidentale nu au găsit nici cel puţin un cuvânt de mângâiere pentru nefericitele popoare robite. La capătul puterilor, după zece ani de suferinţe supraomeneşti, când părea că o rază de lumină se iveşte în întunecata lor viaţă, cade peste trupul lor slăbit, ca o lespede de piatră, sentinţa dela New York. „Lăsaţi orice speranţă" — le vor spune rânjind stăpânitorii Kremlinului, rotind harapnicul deasupra capului lor — după triumful din sânul Naţiunilor Unite. „Nu aveţi altă perspectivă decât să deveniţi robii noştri în perpetuitate. Să vă târâţi în lanţuri şi să muriţi pentru noi. Atât v'a mai rămas. Gânduri, visuri, idealuri, limbă, ţară, naţiune, aparţin unei lumi apuse. Deacum sunteţi în puterea noastră şi nu veţi mai scăpa".

Crăciun trist! Verdictul de condamnare a popoarelor noastre din Adunarea Naţiunilor reflectă absenţa unei conştiinţe creştine a lumii. Dumnezeu a murit în sufletul Apusenilor. Un trup din care s'a scurs spiritul. O lume în desagregare. O omenire care poate asista cu atâta indiferenţă la mucenicia a milioane de oameni nu poate fi decât în pragul propriei ei prăbuşiri. Acceptând intrarea în O.N.U. a echipelor de asasini din ţările răsăritene, Occidentul a devenit complice la crimele lor.

De Craciun, Christos va fi oaspetele ţării noastre şi a altor ţări de pe celălalt tărâm. Acolo e împărăţia lui acum. Acolo îl preamărese milioane de martiri.

Patria noastră înecunounată de spini şi-a pierdut nădejdea în ajutorul oamenilor, dar şi-a găsit Mântuitorul.

Ipocrizie

(Urmare din pag. 3)

Disidenţii nu mai au nicio ambiţie, nicio veleitate. Aşa afirmă, cel puţin. Ei vor să fie socotiţi oameni de treabă şi să fie lăsaţi în pace Să nu mai sufere prigoane şi chin. Mai ales aceasta. Ei oferă toate garanţiile posibile. Desigur, ei vor continua să cultive doctrina Căpitanului, dar într'o formă inofensivă: fără implicaţii de luptă, de sacrificiu, de obiective politice precise. „Nu interesează", scrie Ilie Gârtice precise. „Nu interesează", scrie Ilie Gârneaţă în 'Legea', „dacă dezideratele formulate de Codreanu şi generaţia lui vor fi continuate şi realizate de generaţia X sau de cutare partid politic". E o declaraţie de capitulare în faţa politicianismului cum nu se poate mai clară. Cercurile colaboraţioniştilor roşii şi grupările controlate de ele nu pot fi decât încântate de perspectiva ce li se oferă de a li se închiria mişcarea. Noi vorbim de doctrina Căpitanului, dar nu ne certaţi pentru asta, vrea să zică Ilie Gârneaţă. Lăsăm generaţiilor viitoare grija să se bată pentru ea sau, poate, se găseşte un partid politic să o exploateze.

E regretabil că triumviratul disident a trebuit să îşi piardă 30 de ani în mişcare până ce a descoperit că aparţine unei alte lumi.

EXILUL VECINILOR

REVERII FEDERALISTE

In primăvara anului acesta a apărut în săptămânalul „Neuland", organul Svabilor refugiaţi stabiliţi în Austria şi Germania, o serie de 12 articole semnate de Dr. Eugen Jocici, unul din fruntaşii emigraţiei sârbeşti.

Dl Eugen Jocici, originar din Voivodina, a pus o chestiune puţin cunosută, anume aceea a aspiraţiilor de independenţă ale provinciei iugoslave dela nord de Dunăre. Mai exact, mişcarea pentru independenţa Voivodinei, al cărei principal animator e însuşi Dl Eugen Jocici, ar milita pentru desprinderea Voivodinei (Banatul şi Bacica) din corpul Jugoslaviei şi integrarea ei ca stat autonom în o federaţie dunăreană delimitată de graniţele fostului imperiu austro-ungar.

Din expunerea autorului rezultă că ar fi existat mereu, dela terminarea primului război mondial, un puternic curent separatist printre locuitorii acestei regiuni. Nu numai din partea populaţiei de origine etnică germană, maghiară sau română, ale cărei orientări centrifuge ar părea explicabile, ci şi din partea Sârbilor stabiliţi mai de mult acolo. Aceştia ar fi fost şocaţi, după alipire, de mentalitatea „balcano-bizantină" a fraţilor dela Sud şi s'ar considera şi din punct de vedere rasial plămădiţi din alt aluat, numai ei fiind urmaşii adevăraţi ai Nemaizilor, pe când ceilalţi Sârbi n'ar fi decât un amestec de Slavi cu „Cuţovlahi, Ţinţari, Martalari ş.a."

Socotindu-se înşelaţi de conducătorii politici din Belgrad şi înăbuşiţi de noii colonişti, câţiva fruntaşi sârbi din Voivodina, împreună cu reprezentanţi şvabi, unguri şi un român (Gruia Stoia din Uzdin) au întemeiat Mişcarea pentru Autonomia Voivodinei. Un prim succes strălucit al Mişcării a fost realizat la ultimile alegeri libere, înainte de instaurarea dictaturii regelui Alexandru, când a obţinut 47% din totalul voturilor din Voivodina. Ora eliberării de sub „sclavia balcano-bizantină" a venit în momentul isbucnirii conflictului iugoslavo-german. Germanii au cedat însă Bacica Ungariei şi rezervaseră aceiaşi soartă Banatului iugoslav la terminarea războiului, o cedare imediată fiind refuzată sub motiv că s'ar supăra Românii.

In 1945, Dr Eugen Jocici, promovat între timp conducător al organizaţiei, a reuşit să ajungă în Franţa, unde a regrupat aderenţii din exil ai Mişcării pentru autonomia Voivodinei. „Biblia politică" a organizaţiei e lucrarea unui fost ofiţer, Cornel Filipovici, intitulată „L'Espace Danubien et le Fédéralisme". Lucrarea, care a fost prezentată în 1949 ca teză de doctorat la Sorbona, cuprinde planul reconstituirii unei monarhii austro-ungare reformate din care să facă parte, ca state federative autonome, Austria, Cehia, Slovacia, Ungaria, Voivodina, Croaţia, Slovenia, Dalmaţia — cu Bosnia şi Herţegovina — şi ...Transilvania, capitala fiind Viena.

Făcând abstracţie de reveriile federaliste ale lui Cornel Filipovici care anexează şi Transilvania monarhiei austro-ungare „reformate", articolele lui Eugen Jocici au desvăluit multe detalii interesante asupra stărilor din Banatul iugoslav între cele două războaie. Nu rezultă însă de nicăiri că Mişcarea pentru Autonomia Voivodinei s'ar referi la alt teritoriu decât la cel iugoslav cunoscut sub acest nume.

E probabil că acest lucru e clar şi pentru Eugen Jocici. Ni s'ar părea absurd ca un sârb, fie el chiar un urmaş autentic al Nemaizilor, să includă în speculaţiile lui federaliste şi Banatul românesc, în care Sârbii constituie o minoritate cu totul neînsemnată. O sdruncinare a acestei legitime certitudini ne-a provocat-o însă tot „Neuland", în numărul din 26 Nov. 1955.

Prilej pentru aceasta a fost o reuniune la Salzburg a „Institutului pentru cercetarea spaţiului dunărean" (Forschungsinstitut des Donauraums). La această reuniune, pe lângă câteva persoane nu prea entuziasmate de ideia resurecţiei monarhiei dualiste, au participat unii din partizanii cei mai convinşi ai arhiducelui rătăcitor, Otto de Habsburg. Tema discuţiilor şi referatelor prezentate a fost, firește, înrudită cu aceea susţinută de Cornel Filipovici în teza sa de doctorat, devenită „biblie" a Mişcării pentru Independenţa Voivodinei.

La această reuniune a participat, venind tocmai din Indonezia unde funcţionează ca profesor la universitatea din Surabaia, şi Cornel Filipovici. Prezenţa sa a dat ocazie reprezentanţilor Svabilor să discute cu ilustrul reformist „ideia elvetizării teritoriului plurietnic al Voivodinei".

Problema, în ansamblel ei, a fost tratată într'un referat de şeful redactor al publicaţiei „Neuland", profesor Karl Gauss. „Seful redactor al săptămânalului nostru", scrie Dl Gauss, „s'a ocupat în referatul său de o parte disputată a teritoriului Europei dunărene, aşa zisa Voivodina, care e împărţită între Jugoslavia şi România — în întregime revendicată însă de Ungaria". E limpede aşa dar că Voivodina care urmează să devină un stat autonom în cadrul monarhiei dualiste reformate cuprinde, după „Neuland", şi Banatul românesc.

E de admis că autorul referatului, şvab din Banat, cunoaşte stările reale din Voivodina iugoslavă şi cele din Banatul românesc. Oricum, amintirea compoziţiei etnice a populaţiei din Banatul românesc ilustrează suficient absurditatea tezei prezentării acestei provincii ca un amalgam nedefinit naţional.

După datele recensământului din 1941, se aflau în Banat 956.250 locuitori, din care 541.309 Români, adică 56,6%, 219.852 Germani (22,98%) şi 88.474 Unguri (9,25%). După cum se vede, Românii deţineau majoritatea absolută şi nu relativă, ca Sârbii în Voivodina în vremea aceea, iar Ungurii, pentru revendicările lor „integrale", nu se puteau sprijini decât pe 9,25% din populaţie. In judeţele Caraş şi Severin, majoritatea românească e sdrobitoare, constituind 74,95% din totalul populaţiei. Raportul acesta de forţe dintre naţiunile conlocuitoare din Banat a fost cam acelaş şi după statisticile ungureşti. In Banat şi Bihor, după datele lui Jakabffy pentru 1920, procentul populaţiei româneşti era de 59,7%.

De ideia Mişcării - Voivodina, aşa cum s'a conturat în emigraţie", a spus Dl Gauss în referatul său, „e legată un fel de elvetizare a spaţiului". Cu această formulare, majoritatea românească din Banat nu pare să mai constitue un obstacol major în calea „elvetizării", deoarece şi în Elveţia există o majoritate de origină germană şi totuşi... Elveţia a fost posibilă. Nu e cazul să fie semnalate implicaţiile istorice care au favorizat formaţia statală originală elveţiană. Ajunge să fie subliniat alt aspect al problemei. Anume, aceia că niciun elveţian de origine germană nu simte cea mai slabă dorinţă de a fi reunit vreodată cu rubedeniile din Nord. Cât de absent e acest sentiment al comunităţii de rasă şi dest n s'a văzut şi în timpul ultimului război când presa elveţiană a dus o campanie extrem de violentă împotriva Germaniei. Intre patriotismul românesc al Românilor bănăţeni şi cel german al Germanilor elveţieni e o deosebire fundamentală: ultimul n'a existat niciodată.

O PUNERE LA PUNCT

După semnarea tratatului de stat austriac, refugiaţii de dincolo de Cortina de Fer, stabiliţi în Austria, au trăit câteva săptămâni de neliniştitoare siguranţă asupra soartei lor. Ruşii ceruseră în cursul tratativelor repatrierea lor forţată, sub pretextul că prezenţa foştilor cetăţeni ai ţărilor satelite pe teritoriul austriac ar contraveni statutului de neutralitate fixat de tratat.

La opoziţia hotărîtă a reprezentanţilor puterilor aliate occidentale, Ruşii au renunţat la clauza buclucaşă, dar au continuat să o agite pe alte căi. Evacuarea trupelor de ocupaţie aliate a mărit îngrijorarea refugiaţilor, mulţi adresându-se birourilor de emigrare sau căutând să obţină permisiunea de a trece în Germania. Abia o declaraţie a primului min'stru austriac, Julius Raab, a risipit temerile. Acesta a precizat că Austria nu intenţionează să renunţe la dreptul de azil şi că deci refugiaţii n'au să se teamă că guvernul austriac i-ar putea preda Ruşilor. Generozitatea guvernului din Viena, în complet acord cu prevederile dreptului internaţional, are şi un substrat egoist: populaţia Austriei e în descreştere, aşa că cei 400.000 de refugiaţi din Răsărit, germani şi negermani, constituie un important aport biologic şi un rezervor de forţe de muncă ieftine.

O îngrijorare asemănătoare, numai pentru foştii cetăţeni sovietici aflaţi în Germania, a produs-o vizita cancelarului Adenauer la Moscova. Bulganin a reproşat oaspeţilor germani că tolerează desfăşurarea pe teritoriul Republicii Federale a unei acţiuni propagandistice ostile Rusiei şi că împiedică repatrierea refugiaţilor originari din Uniunea Sovietelor. Ambasadorul american la Moscova, Bohlen, a declarat ziarelor americane că şeful guvernului german a fost vizibil jenat de afirmaţiile gazdelor. Totuşi nu s'a făcut nicio promisiune care să pericliteze situaţia categoriei de refugiaţi menţionaţi, iar după întoarcerea delegaţiei guvernamentale la Bonn s'au dat asigurări că pretenţiile Ruşilor nu vor fi luate în niciun caz în seamă.

Problema a fost redeschisă de presa sovietică după sosirea primelor grupe de prizonieri germani în patrie. Sub titlul „Principiile umanităţii şi libertăţii personale trebuesc respectate", ziarul „Isvestia" a reamintit declaraţia lui Bulganin făcută cancelarului Adenauer şi a cerut din nou ca guvernul german să permită foştilor cetăţeni sovietici, care ar trăi în condiţii foarte grele în Germania, să se întoarcă în Rusia. După „Isvestia", dorinţa de întoarcere în patrie a refugiaţilor originari din Uniunea Sovietelor ar fi sistematic înăbuşită, cu sprijinul autorităţilor, de „organizaţii antisovietice care activează în lagărele de persoane deplasate şi de bande de huligani plătiţi". Numărul refugiaţilor revendicaţi de Soviete ar întrece 100.000 şi toţi ar face parte din masa celor deportaţi în Germania în timpul războiului.

Pentru a demasca intenţiile adevărate ale Ruşilor faţă de aceşti oameni şi a arăta opiniei publice din Vest ce categorie de persoane constituie grupul refugiaţilor compus din „foşti cetăţeni sovietici", asociaţia ziariştilor refugiaţi din Germania, „Verband der Freien Presse", a publicat o punere la punct.

Punerea la punct a Asociaţiei Presei Libere precizează că pe teritoriul Republicei Federale germane nu se găsesc decât 13.570 de foşti cetăţeni sovietici, şi nu 100.000 cât pretinde „Isvestia". Aceşti peste 13.000 de foşti cetăţeni sovietici au rămas de bună voie în Vest şi s'au sustras timp de zece ani urmă-

(Continuare în pag. 11)

MĂRTURII STREINE

PLEDOARIE PENTRU CAUZA LIBERTATII ROMANIEI

In mai multe exemplare d'n „Congressional Record" au apărut în anul 1955 declarațiile unor deputați americani, făcute în legătură cu acțiunea dela Berna în fața Camerii Reprezentanților.

Cea mai călduroasă pledoarie în favoarea cauzei libertății poporului român a fost însă cuvântarea ținută de deputatul statului Ohio Michael Feighan, președintele Comitetului de Investigații Kersten, la împlinirea a zece ani dela înlăturarea guvernului Rădescu de către Vișinski.

După o scurtă recapitulare a evenimentelor care au dus la consolidarea dominației comuniste în România, dominație de zece ani deja, în cursul căreia „națiunea română a fost ținută sub ocupație și exploatată de Ruși și călăii lor locali", Michael Feighan a justificat în fața reprezentanților poporului american participarea noastră la războiul contra bolșevismului:

„România a luptat împotriva Uniunii Sovietelor în cel de al doilea război mondial. Secole de experiență în vecinătatea autocraților ruși au învățat pe Români că e cu neputință să fii aliat al Rușilor și să supraviețuiești în același timp. Evenimentele petrecute dela 1945 încoace au arătat clar că Românii n'au luptat ca aliați ai Naziștilor, ci ca apărători conștienți ai națiunii române".

Totuși, pentru a da satisfacție celeilalte opinii din America, aceleia care ne-a condamnat pentrucă n'am întâmpinat cu brațele încrucișate amenințarea sovietică și nu ne-am resemnat să considerăm definitiv pierdută Basarabia și Bucovina, Dl Feighan a subliniat și contribuția noastră la efortul de război aliat, care ne-a costat inutil pierderi umane uriașe: „Nu trebue să uităm că România a luptat de partea Aliaților vestici în ultimele luni ale războiului al doilea mondial, suferind pierderi de peste 150.000 de oameni. Nu trebue să uităm deasemenea că 130.000 de soldați români au fost luați prizonieri de război de către Ruși și deportați în Uniunea Sovietelor după încetarea focului și declarația de armistițiu".

Deputatul M. Feighan a atras atenția Camerei asupra proporțiilor jafului și exploatării rusești în România, un fapt care nu e niciodată deajuns de mult menționat, pentrucă numai așa putem spera că America va ține seamă și de drepturile noastre de a primi reparații. „Aproximativ, după aprecieri moderate", a declarat vorbitorul, „au fost jefuite din România bunuri în valoare de peste 3 miliarde dolari."

Un alt punct remarcabil al pledoariei lui Michael Feighan în favoarea României, demn de remarcat mai ales pentrucă vine din partea unei personalități politice din America, unde se încearcă absurda discriminare între imperialismul sovietic și „pacifismul" poporului rus, e tocmai sublinierea permanenței imperialismului rusesc, preluat numai de bolșevici: „Timp de 200 de ani, națiunea română a suferit de pe urma imperialismului rusesc, cu toate rapturile sale și bine cunoscuta opresiune politică. Deaceea există o puternică rațiune să credem că unul din obiectivele politicii europene ale Moscovei e anihilarea completă a națiunii române. Aceste fapte justifică rezistența eroică a poporului subjugat în România și acelora cari trăiesc în exil în lumea liberă. E ușor de înțeles temerile Românilor din exil cari știu că țara lor de origine e supusă treptat dar sigur sufocării și distrugerii."

Ce atitudine are America față de martiriul României și al celorlalte popoare din Europa Orientală? „Sunt câteva semne încurajatoare", a dat asigurări Mr Feighan, „că poporul american a devenit conștient de faptul că nu e nicio posibilitate de convietuire cu conspirația comunistă și că, făcând transacții cu comuniștii, n'am pregăti decât patul de moarte al națiunii americane."

Aceste „semne" au fost un imbold pentru Michael Feighan să folosească prilejul aniversarii a zece ani dela intrarea României sub jugul sovietic „pentru a plăti tribut de admirație eroicului popor român" și în același timp să insiste asupra credinței sale „în destinul Americii ca apărător al cauzei libertății umane". Dorința de libertate, „în efervescență între fruntarii'e imperiului rusesc comunist, constituie o armă politică de o putere incalculabilă. Să folosim acest avantaj politic câtă vreme timpul ne mai permite."

PARALELISM ISTORIC HISPANO - ROMAN

Cu ocazia festivităților „Săptămânii românești" care au avut loc în vara anului 1953 la Madrid, a fost publicată sub îngrijirea Comunității Românilor din Spania o broșură întitulată „Y Existimos". Această broșură de șaptezeci și șase de pagini e o scurtă istorie a imensului efort făcut de România, ca entitate independentă, pentru a se apăra contra agresiunilor imperialismului slav.

In revista spaniolă „Etudios Politicos", Nr. 7/9 din 1955 a apărut o recenzie asupra broșurii „Y Existimos", care e o elogioasă prezentare a României și poporului român publicului spaniol.

„Dintre toate țările din Orientul european invadate și subjugate de armata roșie", scrie autorul recenziei, Federico Urrutia, „România mai ales provoacă printre Spanioli un mare sentiment de durere: aceasta, fără îndoială, datorită complexului afinităților rasiale, culturale și chiar ideologice care au întreținut de-alungul secolelor un paralelism între constanțele istorice ale Spaniolilor și Românilor, înfrățiți de multe ori de un destin comun prin proecția latinității și misiunea lor combativă de apărători ai Creștinătății la cele două extreme ale Continentului, în fața drumurilor Asiei, fie pe potecile Carpaților fie pe căile milenare ale Mediteranei. Ca și Spania care — timp de opt secole — dela Covadonga până la Granada, a trebuit să lupte în epopeia Reconquist-ei, pentru expulzarea Sarazinilor, tot așa și România a început lupta pentru independența ei deja din anul 1396, când sultanul Baiazid, după bătălia dela Cosova, distrugea ordinea europeană la Nicopole, anexând la imperiul turc al Islamului Peninsula Balcanică".

După căderea Constantinopolului, Occidentul european a creat pentru istorie un antecedent asemănător celui dela Yalta din 1944, abandonând Europa orientală unui destin nesigur și lăsând și atunci în spatele „cortinei de fer" turcești Principatele Românești, Bulgaria, Serbia, Croația, Dalmația și Grecia.

„In timpul acestei perioade istorice, poporul român a continuat Reconquista sa și Evul său Mediu, până târziu în secolele Epocii Moderne. Așa cum Spania a avut legendarii săi caudillos, tot așa și în România s'au scris cu sânge balade și romanțe care cântau gloria lui Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare — căruia Vaticanul i-a conferit titlul de Atleta Christi — Mihai Viteazul și altor căpitani demni de a sta alături de marele nostru Rodrigo Diaz de Vivar."

„Dar România a avut nenorocirea ca prin trădarea, neînțelegerea sau apatia Occidentului să fie eliberată de sub Turci cu ajutorul Rușilor. De atunci, România a intrat în faza unor nedreptăți și dominații, cu o singură întrerupere între cele două războaie mondiale. Când pentru prima dată, în virtutea păcii dela Iași, trupele rusești au împins frontirele Rusiei până la Prut și au invadat Basarabia, s'a prezentat generalului rus Kutusov o delegație de fruntași români pentru a i se plânge de jaful trupelor sale care nu lăsau bieților Români nici cenușa în vatră. Generalul rus le-a răspuns că nu li se va lăsa decât ochii ca să poată plânge. Răspunsul brutal al noului invadator a provocat un patetic apel al istoricului Jules Michelet către lumea occidentală în care se adresa cu un strigăt răscolitor: „Popoare caritative ce ați vărsat lacrimi pentru soarta negrilor, lacrimi de compătimire, suflete sensibile care ați citit cu emoție Coliba Unchiului Toma, nu vă rămâne nicio lacrimă pentru albi? Nu știți oare că în România se găsesc milioane de oameni mai nenorociți decât negrii?" Aceste întrebări sunt valabile și astăzi și s'ar putea pune diplomaților dela U.N.O. cari asigură apărarea drepturilor popoarelor și oamenilor.

„România, far de lumină și de cultură occidentală venită de-a lungul secolelor din Grecia și dela universitățile din Cracovia și Padua, este sadic și brutal torturată și anihilată de Ruși cari știu din experiența celor aproape trei secole că numai exterminarea fizică a acestui bastion latin din Balcani poate aduce absorbirea sa definitivă. Dar poporul român posedă, ca și cel spaniol, o conștiință istorică milenară și, cum a suportat neclintit martiriul impus de Turcii lui Mahomed al II-lea, rezistă și astăzi eforturilor de desnaționalizare rusești. Peste murmurul Dunării se percepe încă ecoul baladelor pe care generația actuală le-a auzit cântate de echipele Gărzii de Fer, organizația condusă ca un arhanghel de Codreanu, la marginea unei Europe ce nu fusese încă trădată și vândută diavolului".

O PUNERE LA PUNCT

(Urmare din pag. 9)

rilor la care au fost expuși d'n partea comisiilor de repatriere sovietice. Celelalte persoane revendicate de Ruși sunt foști cetățeni ai Statelor Baltice sau originari din teritoriile anexate de Soviete dela Polonia, România și Cehoslovacia, cari, ca și refugiații ruși de după primul război mondial, nu au fost niciodată „cetățeni sovietici". Cu agitarea chestiunii repatrierii „foștilor cetățeni sovietici", Rușii au încercat să exercite în primul rând un șantaj asupra guvernului german, pentru a lua măsuri împotriva categoriei de străini amintite în schimbul eliberării celor 9-10 mii de prizonieri germani, și în același timp să demonstreze populației germane că prezența „Ausländer"-ilor e o sursă de greutăți politice pentru Republica Federală Germană.

REVISTA PRESEI

EXCES DE ATITUDINE

„SOLIA", numărul din Noembrie 1955, publică două articole care merită să fie semnalate. Unul este al Domniței Ileana, iar altul al Părintelui Hațegan.

Domnița Ileana, în articolul „Răsfoind Istoria", polemizează cu catolicii pe chestiunea primatului Sf. Petru. Ne bucurăm că Domnița Ileana arată atâta interes Bisericii majorității Românilor încât se avântă să trateze teme religioase de primă importanță, dar ne îndoim că, în împrejurările actuale, aduce cel mai folositor serviciu Bisericii și cauzei românești, abordând subiecte de genul celui de mai sus. Din punct de vedere al luptei de eliberare, este necesar ca exilul să fie scutit de agitații confesionale. Cu mici și neinsemnate excepții, trebue să recunoaștem că pacea religioasă nu a fost turburată până acum în exil și că, dacă totuși s'a petrecut vreo turburare, aceasta a provenit exclusiv din sectorul politic. Din punct de vedere strict religios, intervenția Domniței Ileana este tot atât de puțin fericită. Preocuparea capitală a Bisericilor creștine în momentul de față trebue să fie propria lor supraviețuire. Biruința comunismului ar însemna nimicirea tuturor. Această primejdie impune oricărui creștin conștient ca, dincolo de apartenența confesională, să strângă rândurile cu toți ceilalți creștini în apărarea lui Christos.

Articolul Părintelui Hațegan „King Michael and Our Youth" (Regele Mihai și tineretul nostru), deși e apărut într'o foaie religioasă, are un caracter eminamente politic. Părintele Hațegan face afirmații care par scoase deadreptul din sertarul constituțional al Gen. Lazăr. De pildă: „Românii dindărătul cortinei de fier și acei din exil, în marea lor majoritate îl consideră încă (pe Regele Mihai) Regele constituțional al României." Părintele Hațegan afirmă două lucruri neadevărate: întâiu, numai o minoritate din exil, profitorii grupului vișoianist, îl consideră pe Mihai „încă Rege constituțional al României", Rege în sensul că își poate exercita prerogativele în exil, (bineînțeles dela 1947 până astăzi, exclusiv în favoarea vișoianiștilor), apoi în ce privește Românii din țară, afirmația e tot atât de deplasată, pentrucă Regele Mihai nu mai poate fi Rege constituțional decât după consultarea poporului și elaborarea unei noi constituții. E prematur, credem, a se face pronosticuri asupra părerii de mâine a poporului.

Mai departe, Părintele Hațegan ne procură deosebita plăcere să ne explice cum lucrează un rege constituțional: „el nu guvernează direct, ci prin mijlocirea unui guvern ales de popor". Ar fi fost bine, pentru lămurirea tineretului, ca Păr. Hațegan să fi aplicat axioma monarhiei constituționale actului dela 23 August. Ar fi descoperit, dacă nu știa până acum, că „niciun guvern ales de popor" nu l-a autorizat pe Rege să cheme în țară pe bolșevici. Aici, în exil, informează mai departe Păr. Hațegan, Regele nemai având țara de guvernat, lucrează printr'un „Comitet Național", al cărui cartier principal se află în U.S.A.

Iată o noutate care descopere intenția cu care a fost scris articolul Părintelui Hațegan. Episcopia căreia îi aparține Păr. Hațegan a fost obligată să facă un act public de recunoaștere a Imposturei. Nu discutăm motivele. Dar cum o atare declarație ar fi bătut prea mult la ochi, dacă ar fi apărut în românește, s'a recurs la sistemul fofilării. Intâiu s'a luat ca pretext ziua Regelui, apoi s'a strecurat declarația de recunoaștere a Comitetului Național într'un articol în limba engleză, pe care majoritatea refugiaților nu îl citesc.

In calitatea ce i s'a încredințat, de îndrumător spiritual al tineretului român american, Păr. Hațegan aduce un detestabil serviciu propriei sale misiuni, dând ca exemplu acestui tineret pe impostorii dela 23 August. Conspirația cu comuniștii, lovitura de stat, trădarea soldaților de pe front, trădarea tot atât de rușinoasă a unui aliat, predarea țării hoardelor bolșevice, nu sunt cele mai înălțătoare exemple ce pot fi oferite tineretului român american. Cât privește metodele dictatoriale perpetuate în exil de clica vișoianistă, nu vedem cum s'ar putea armoniza cu idealurile marei democrații americane.

O LECTIE PENTRU ORICE CONDUCATOR

Sub titlul „O lecție dedisciplină monarhică", Dl Pamfil Seicaru a comentat în „CURIERUL ROMANESC" sfârșitul idilei dintre Principesa Margareta a Angliei și colonelul Townsend. Dl Seicaru a citat câteva pasagii din principalele publicații engleze, care toate apreciază hotărîrea principesei de a pune datoria ce o are de a respecta tradițiile Angliei înaintea sentimentelor ei.

„Am spicuit aceste citate", scrie Dl Seicaru, „pentruca din lectura lor orice Român să poată înțelege de unde își trage forța monarhia engleză: un înalt simț al datoriei. Cu o concepție boemă, cu libertăți care pot alimenta cronica scandaloasă, nu se poate menține prestigiul unei familii regale și, indirect, nu se consolidează instituția monarhică. Abnegația demnă de regalitate, iată ceva care sună straniu pentru concepția și practica dinastiei noastre. Privilegiile care se acordă unei familii regale corespund unei aspre concepții a datoriei, o reducere a drepturilor de care se bucură ceilalți cetățeni. Regalitatea nu poate dura dacă nu este concepută ca un sacerdoțiu, dacă membrii unei

(Continuare în pag. 16)

DIN LUMEA EXILULUI

UN COMUNICAT

Din partea organizației Tineretului Național-Țărănist Democrat am primit spre publicare următorul comunicat:

„Tineretul Național-Țărănist Democrat, protestează împotriva ofensei aduse memoriei lui Iuliu Maniu, prin felul cum a fost organizat parastasul dela Biserica Română din Paris, în ziua de 30 Octombrie 1955, sub auspiciile dlui Veniamin, fost Consilier al Dictaturii Antonescu. Tineretul PNT Democrat consideră un sacrilegiu ca elogiul lui Iuliu Maniu să fie făcut de colaboratorul personal al lui Mihail Antonescu, în perioada când acesta dizolva PNT și închidea în lagărul Tg. Jiu, pe principalii luptători ai partidului, în frunte cu Ilie Lazăr, Aurel Dobrescu și Carandino.

Tineretul PNT Democrat, respinge mesajul fostului rege Mihai I, citit cu această ocazie și prin care se face elogierea postumă a lui Iuliu Maniu.

Tineretul PNT, luând act de acest mesaj regal, afirmă răspicat poziția sa: fostul rege Mihai I, în loc de a semna acest elogiu postum, ar fi făcut mai bine să semneze, la timp, un Decret de grațiere a lui Iuliu Maniu, uzând de prerogativele sale regale. Indiferent de consecințele practice, gestul său ar fi însemnat o dată certă pentru Istorie și o descărcare morală și politică pentru el. Dacă nu a făcut-o în timp util, proza de azi nu poate șterge răspunderile de ieri. Prin absența sa constituțională, în cazul Iuliu Maniu, fostul rege Mihai I este complice la tragicul sfârșit al marelui nostru Președinte. Tineretul PNT Democrat, consideră citirea prozei regale la acest parastas ca o provocare, iar prezența crainicului regesc, inoportună.

In acelaș timp, Tineretul PNT Democrat constată că din lipsă credit și suprafață a reprezentanții Comitetului Național, moartea lui Iuliu Maniu a rămas complet nerelevată de presa franceză și Occidentală, iar martirajul Președintelui nostru trecut sub tăcere totală."

SUCCESUL UNEI COMPATRIOTE IN BRAZILIA

Tânăra noastră compatriotă, Dra Virginia Zeani, o cântăreață de operă cu o reputație bine stabilită în Europa, a repurtat la Sao Paulo, în Brazilia, în primul turneu întreprins peste ocean, un succes strălucit.

Cântând în cursul lunii Noembrie a.c., la Teatrul Municipal din Sao Paulo, în „Traviata", „La Bohème" și „Lucia de Lamermoor", Virginia Zeani, „frumoasa româncă cu ochi senini" — cum o numește un ziar local — a entuziasmat publicul, iar întreaga presă paulistană i-a dedicat critici foarte elogioase. Fotografia „triumfătoarei primadone" care „a adus nouă viață pe scena Municipalului", prin „rara sa bogăție vocală și interesanta interpretare dramatică" n'a lipsit timp de o săptămână din nici unul din ziarele mai de seamă din Sao Paulo. Aprecieri ca: „revoluționarea operii lui Verdi de către Virginia Zeani, românca prin naștere, devenită cetățeană mondială prin magnifica-i artă", „primadona în cel mai înalt sens al expresiei", care în cadrul „celui mai pur Verdi a creiat o a 3-a dimensiune dramatico-sentimentală Violetei" — sunt doar câteva, spicuite la întâmplare, din reportagiile pe care publicul brazilian le-a putut citi zile la rând în mai toate publicațiile.

Acelaș succes răsunător l-a avut cântăreața de pe plaiurile transilvănene (Dra Virginia Zeani e originară din județul Mureș) la postul de televiziune precum și în studioul de radio-emisiune „Gazeta".

Românii refugiați din Sao Paulo, în frunte cu Dl Nic. Iancu-Păltinișanu, președintele societății culturale „România" i-au făcut o călduroasă primire. Dra Virginia Zeani a fost sărbătorită în cadrul unei recepții organizată de secția culturală a Societății Ortodoxe Române Sf. Treime. Cuvântul de salut, în numele tuturor Românilor din Sao Paulo, l-a rostit însuși parohul Bisericii Ortodoxe române din Brazilia, Păr. Anchidim Useriu.

ANIVERSARE DE AUR

Societatea „Transilvăneana și M.L.D. Teiușeanu" din Indiana Harbor-U.S.A., condusă actualmente de Dl Ion Simicin, a sărbătorit la 9 Octombrie a.c. 50 de ani dela înființarea ei.

La serbare au participat membrul Camerei Reprezentanților Roy Madden, primarul orașului East Chicago Ind. Walter M. Jeorse, Mr. Joseph Block, președintele uzinelor Inland Steel Co. al căror efectiv de muncitori a fost compus mereu, începând dela fondare, din 75% Români, Dl Sofronie Fechete, președintele Uniunii și Ligii Românilor din America, Dl George Dobrea, secretarul Uniunii ș. a.

Deputatul republican Roy Madden, cunoscut din unele alocuții publicate în „Congressional Record" ca un susținător al cauzei libertății României, a folosit și acest prilej pentru a înfiera tirania sovietică din România. Acest discurs și celelalte care au urmat au fost înregistrate pe bandă și transmise de „Vocea Americii" în emisiunea pentru România.

DEMASCARE

Nu e prima dată când episcopul Moldovan confirmă prin atitudinile și faptele sale afirmațiile celor care l-au suspectat mereu că lucrează cu regimul comunist din România. Ultima inițiativă luată de episcopul Moldovan îl demască însă și față de aceia cari s'au menținut multă vreme în rezervă.

(Continuare în pag. 16)

ȘTIRI DIN ȚARĂ

NICOLAE CHISALICESCU

Primim vestea că Nicolaie Chisălicescu a murit în închisoarea dela Aiud, unde împlinea două condamnări la muncă silnică pe viață. Moare în floarea vârstei, mai tânăr chiar decât anii cei avea (astăzi 48 de ani), sănătatea lui firavă nemaiputând suporta rigorile pușcăriei.

Pentru familiari și intimi Nicki, pentru camarazi Nae, Nicolae Chisălicescu, omul de înaltă cultură și fineță spirituală, a dat vieții și luptei lui totul. Profesiunea lui de avocat, pentru care avea o extraordinară vocație, nu a putut-o îndeplini decât pentru procesele politice și între pușcăriile și crizele de sănătate. Nu înțelegea lupta fără jertfă: implacabil față de șovăitori și impostori, detesta compromisul.

Din familia Dragoslavele rămăsese singurul supraviețuitor pe poziție. Arestat în 1939, după un an de pușcărie iese cu totul transformat. Dorea să trăiască numai și numai ca să poată continua lupta, lupta așa cum știa el, fără pardon. Capitularea îl prinde în țară. Este printre primii în începuturile organizării rezistenței. Ia pentru el și riscurile altora. Este condamnat în procesul „Sumanelor Negre", dar continuă să fie în primele rânduri ale rezistenței, deși poliția comunistă începuse să-și organizeze cadrele. Cade dintr'o întâmplare nefericită în casa lui Crudu în 1947. Pus în libertate, firea lui permanent rebelă nu-i dădea astâmpăr. Intră și mai înverșunat în luptă și tot printr'o întâmplare fără rost cade din nou. Deastădată este trimis la Aiud și toate încercările camarazilor pentru a-l scoate sunt de prisos. Văzând că lupta afară este imposibilă începe lupta în pușcărie. Este animatorul tuturor. El, cu sănătatea lui delicată, dă tuturor nădejdi și pildă. Dar până la urmă trebue să se plece în fața destinului.

Camarazii și prietenii din exil înțeleg jertfa lui Nae în toată plinătatea ei. El nu putea sfârși altfel.

Riscurile criticii. Un tânăr poet, compunând un ciclu pe teme de actualitate cu titlul „Tânărul oțelar", a fost criticat într'o recenzie. Recenzentul făcea obiecția că versurile n'au prins caracteristica oțelarului și arată că schimbând termenii referitori la meseria de oțelar, cu aceia referitori la orice meserie, poeziile rămân tot atât de inteligibile. Constată deasemeni că sentimentele intime ale eroului cântat de poet sunt niște platitudini.

Recenzentul a subestimat însă riscul: poetul agresiv a replicat într'o scrisoare adresată „Contemporanului" afirmând că „există obiceiul de a privi cu dispreț lucrările unor scriitori care se inspiră din viața clasei muncitoare".

Acuzația a fost notată și reluată imediat de „Scânteia".

Curățenia orașului. Corespondentul ziarului „România Liberă" pentru regiunea autonomă maghiară semnalează că orașul Târgul Mureș, renumit odinioară pentru curățenia lui, a devenit acum unul dintre cele mai murdare orașe. In timp ce la periferie curățenia străzilor este încă menținută într'o oarecare măsură, prin munca voluntară a cetățenilor, de pe străzile centrale nu pot fi ridicate gunoaiele din lipsă de mijloace de transport.

Aspecte din viața gospodăriilor colective. Pentru unii, puțini la număr, calitatea de membru în gospodăriile colective este foarte rentabilă: un reporter al „Scânteii" citează cazul unui „brigadier". Având zile-muncă numeroase, datorită funcției sale și nu muncii depuse, a primit produse numeroase. Aceasta i-a permis să țină în gospodăria sa individuală câțiva porci la îngrășat și câteva zeci de oi, deși statutul nu i-ar fi îngăduit decât un singur porc și numai câteva oi. Când feciorul brigadierului a devenit major, s'a declarat țăran individual, porcii și oile trecând pe numele lui.

Lucrurile s'au încurcat. De unde înainte putea face ușor un număr mare de zile-muncă și în același timp să-și vadă de treburile casei, ca urmare a faptului că feciorul s'a declarat țăran individual, a fost destituit din funcția de brigadier. Urmarea e că nu mai poate asigura hrana animalelor.

Colectivizarea. Numeroase incidii lasă să se întrevadă că regimul a dat dispoziții de întărire a presiunii exercitată asupra țăranilor pentru a-i determina să intre în gospodăriile colective.

Cât de reală e colectivizarea? Ziarele comuniste citează deseori abateri dela statutul model. Cele mai multe sunt o indicație că țăranii au intrat în colective sau în întovărășiri fie pentru a scăpa de persecuții fie pentru a se bucura de avantajele acordate, dar că găsesc diferite subterfugii. Se citează cazul unei gospodării colective care a lăsat membrilor grădinile de legume deși ele erau mai mari de un hectar. Țăranii și-au asigurat astfel venituri suficiente lucrându-și propriul lor pământ și fiind în același timp și țărani colectivizați.

Rezervele de stat neidentificate. Așa zisele rezerve neidentificate, cu a'utorul cărora funcționarii de partid speră să înființeze cu forța gospodăriile colective sunt pământuri părăsite de foștii lor proprietari (calificați de chiaburi sau moșieri). Ne-fiind însă la un loc cu trupul principal al pământului care a fost în posesiunea acestora, aceste petece de pământ n'au fost cuprinse în statisticile autorităților și nici în evidența fiscului. Ele există dar nu sunt identificate de autorități și sunt lucrate de țăranii vecini cu ele, fără să plătească, spre supărarea autorităților, nici impozit, nici cotă.

După afirmațiile oficiale, în fiecare comună există astfel de pământuri, rezerve neidentificate (deci în fiecare comună numeroși locuitori și-au părăsit pământurile pentru a scăpa de persecuții), suprafața lor fiind apreciată dela câteva hectare până la zeci de ha. Pentru identificarea acestor pământuri ar fi nevoie de o echipă de specialiști care să facă măsurătorile.

Colectivizarea în raionul Sânnicolaul Mare. Raionul Sânnicolaul Mare este unul din raioanele în care colectivizarea a făcut cele mai mari progrese: în fiecare comună există câte o gospodărie colectivă, iar suprafața arabilă socializată (gospodării colective, întovărășiri agricole și ferme de stat), a atins proporția de 35%. Marele efort de colectivizare a fost făcut în 1953. Numărul noilor membri a scăzut mult în 1954, iar în 1955 deși numărul noilor membri s'a dublat față de 1954, a rămas mult sub cifrele atinse în 1953.

Una din explicații este că gospodăriile colective existente nu vor să primească noi membri decât dacă aceștia aduc la înscriere și câteva hectare de pământ. Cum țăranii cari au pământ nu se înscriu, iar cei cari n'au pământ nu sunt primiți ca să nu micșoreze media care este de 4 ha. de fiecare familie de colectivist, colectivizarea stagnează.

Ajutorul partidului. Mai multe birouri de organizații U. T. M. au fost critiate pentru felul îngust în care înțeleg ajutorul Partidului pe care au dreptul să-l ceară pentru asigurarea unei bune activități în rândurile tineretului: n'au avut altceva de cerut decât să li se probaluri, bilete pentru meciurile de fotbal sau hârtie colorată pentru a-și pavoaza sediile.

Intr'adevăr, destul de reduse pretențiile tineretului față de marele partid revoluționar.

Comitetul de repatriere

După Uniunea Sovietelor, Polonia, Cehoslovacia și Ungaria, a anunțat și R. P. R. formarea unui comitet de repatriere a refugiaților români din Vest, care va acționa din Berlinul de răsărit.

Comitetul, o creație spontană a unui grup de persoane „private" îmbrățișată tot așa de spontan de guvern, e prezidat de Constantin Agiu, președintele Federației Naționale a Foștilor Deținuți și Internați Politici Antifasciști și are ca secretar pe Popescu-Doreanu, fost ministru al Invățământului Public, până acum câțiva ani. Ca membri figurează, în afară de câțiva repatriați și câțiva reprezentanți ai populației germane din România, generalul de armată în rezervă Stefan Atanasiu și două personalități politice influente în trecut: Guță Tătărescu și Dr. Ionel Pop.

Cu această compoziție, Comitetul de repatriere urmărește să fie atractiv pentru aproape toate categoriile de refugiați. Proaspeții repatriați, băgați imediat de regim în „funcții" și solicitați să facă declarații patetice la posturile de radio, constituie o primă de încurajare pentru masa mai mult sau mai puțin apolitică a refugiaților. Pentru momirea militarilor sunt în comitet fostul comandant de armată pe frontul din Ungaria, generalul Atanasiu, și lt. colonelul Băiulescu, reintegrat — după spusele lui — în armată cu gradul avut înainte. Pentru membrii partidelor „istorice" din exil, chezășuiesc în reprezentanța dela Berlin că nu li se va întâmpla nimic la întoarcere numele istorice ale lui Guță Tătărescu și Ionel Pop. Dintre foștii membri ai partidului liberal din exil, cei mai mulți sunt foști amici ai nepieritorului Guță și se aude că unii dintre ei ar fi și primit deja răvașe promițătoare din partea lui. Dr Ionel Pop e nepotul lui Iuliu Maniu (băiatul sorei acestuia) și cumnatul lui Romulus Boilă junior, directorul „organului Consiliului partidelor politice române", „La Nation Roumaine". Iuliu Maniu nădăjduia că Ionel Pop îi va urma la conducerea partidului și-l pregătise pentru acest rol.

Comitetul pare hotărît să nu vegeteze. Ca prim mijloc de ofensivă psihologică împotriva refugiaților au scos o foaie intitulată nostalgic „Glasul Patriei" pe care promite să ne-o servească de trei ori pe lună.

Primul număr, expediat cu generozitate din R. P. R., Pankov și unele țări din Vest, cuprinde un apel, un articol semnat de lt. colonel Băiulescu și o scrisoare a lui Ionel Pop, câteva reportagii în care e descrisă fericirea celor repatriați de curând și altele asupra nemaipomeniților progrese realizate în țară sub regimul de democrație populară, menite să ne seducă și pe noi să mergem acasă.

Din ferire și stilul agramat și substanța apelului și articolelor provoacă desgustul și ilaritatea oricărui om de bun simț. De pildă în apel, după ce ni se indică că avem de urmat un singur drum bun, acela „care duce spre adevărata voastră mamă — Patria", unde ne așteaptă, pe lângă rubedenii, încadrarea imediată în „munca pașnică și constructivă" socialistă, suntem preveniți, cu candoare, că al doilea drum nu poate fi decât acela „care, mai devreme sau mai târziu, indiferent de voința voastră, vă va duce să trageți în părinții, soția și copiii voștri". Cu alte cuvinte: atenție, răsboiul e aproape și riscați să veniți împreună cu armatele americane. Lt. col. Baiulescu, în articolul ce a fost pus să-l semneze, încearcă una din formele de șantaj cu care vor fi probabil puși sub presiune mulți refugiați: pomenind numele unui fost camarad de arme, refugiat în Franța, îi reproșează că nu se gândește la fratele rămas în țară. In fine, în scrisoarea sa, Ionel Pop, succesorul prezumtiv la conducerea Par-

tidului Naţional-Tărănesc, îşi face o nemiloasă autocritică, arătând că ceeace partidul său nu a fost în stare să facă înainte de războiu pentru „truditorii ogoarelor" a făcut acum „regimul muncitoresc-ţărănesc": gospodării colective şi întovărăşiri.

Cu o astfel de regisare, ultima acţiune de ademenire comunistă e dinainte condamnată la insucces printre refugiaţii români. Sensibili la ademenirile lui Guţă Tătărescu şi Ionel Pop vor fi mai curând patriotarzii din Comitetul Naţional şi organizaţiile anexe. Nu că vor pleca, cumva, în bloc acasă, înainte de a fi sigur că intră direct în guvernul de destindere; le merge prea bine în străinătate. Dar vor începe, ca şi după prima conferinţă dela Geneva, să cocheteze cu ideia coexistenţei şi să saboteze în emigraţie orice acţiuni îndreptate împotriva regimului reperist, aşa cum au procedat în vremea pregătirii memoriului „Pro Basarabia". Asta nu-l împiedică pe Dl Vişoianu, ilustrul impostor şi partizan declarat al politicii de „prostituare cu Sovietele", să ne dea sfaturi să continuăm să suportăm asprimile vieţii exilului. Si el le îndură: şi-a făcut casă în America şi încasează în numele nostru bani frumoşi dela „Free Europe".

O LECTIE

(Urmare din pag. 12)

familii domnitoare nu sunt străbătuţi de un înălţător spirit de sacrificiu, dând prin abnegaţia lor exemplul moralizator pentru naţiunea al cărei destin îl prezidează".

Splendidul exemplu de abnegaţie pe care l-a dat principesa Margareta nu e un fapt izolat în istoria Angliei. Numai cu astfel de exemple s'a putut construi măreţul imperiu britanic şi asigura continuitatea sa secole la rând. Dela Ioan fără ţară şi până la actualul duce de Windsor, opinia publică britanică a veghiat cu străşnicie la împlinirea obligaţiilor monarhului. Când s'a abătut dela aceste obligaţii i s'a tăiat capul sau a fost trimis la plimbare.

Aceiaşi disciplină în împlinirea obligaţiilor contractate faţă de popor le observă şi oamenii politici englezi, orice conducător acceptând ca dela sine înţeles o reducere a drepturilor de care se bucură ceilalţi cetăţeni. Această concepţie a oamenilor de stat britanici despre îndatoririle lor face din democraţia engleză, spre deosebire de cea continentală, un sistem de guvernare sănătos şi creator de forţă naţională.

Pentru aceste motive poporul englez are un fel de neîncredere înăscută pentru oamenii politici prea „colorful", înclinaţi să evadeze din cercul de fer al obligaţiilor pe care le au faţă de partidul lor şi de alegători, obligaţii care, cu toată autoritatea instituţională ce li se conferă, îi fac executorii fideli ai hotărîrilor majore luate de gremiul director al partidului dela guvern. Pentru cei suspectaţi că ar fi tentaţi să-şi facă mendrele, odată ajunşi în fruntea unui partid sau la guvern, nu există loc în viaţa politică britanică. Un om politic talentat ca Churchill a fost ţinut douăzeci de ani la carantină. Numai când a venit războiul i s'a acordat răspunderea conducerii, dar a fost înlăturat fără gratitudine după încheierea ostilităţilor, pentru a face loc la oameni cu mai puţin spirit aventurier, dar mai indicaţi să găsească soluţii problemelor sociale.

„Ne doare să facem penibilul inventar", încheie Dl Seicaru comentarul său, „dar nu putem ignora rezultatele unei totale absenţe a simţului de răspundere de care a dat dovadă dinastia Hohenzollern". Nimeni nu ignorează deziluziile încercate de poporul român sub dinastia Hohenzollernilor; niciodată nu se vor putea uita fărădelegile lui Carol II. Dar, după toate probabilităţile, ultimul act de lipsă de răspundere al unui membru al dinastiei Hohenzollern va rămâne lovitura lui Mihai I la 23 August 1944. Grija care trebuie să ne preocupe e ca viitorii oameni de stat români să nu mai fie ca cei din trecut. Dacă aceştia nu vor fi „străbătuţi de un înălţător spirit de sacrificiu, dând prin abnegaţia lor exemplul moralizator" întregii naţiuni şi concepând datoria lor de conducători în primul rând ca „o reducere a drepturilor de care se bucură ceilalţi cetăţeni", atunci Romînia de mâine nu va fi mai fericită decât a fost sub Hohenzollerni.

DEMASCARE

(Urmare din pag. 13)

Episcopul Moldovan a pus la cale organizarea unei excursii colective în R.P.R., la care să ia parte români cetăţeni şi necetăţeni, din Statele Unite şi Canada. Pentru a face reclamă proiectului său, a lansat un manifest în care anunţă că „Biserica mamă din România ne invită pe toţi românii-americani şi canadieni să ne ducem la primăvară în ţară să ne vizităm familiile ce le mai avem acolo, să vizităm satul în care ne-am născut, să vizităm ţara peste tot, asigurându-ne de toată libertatea şi ospitalitatea ca şi în timpurile normale". Excursiunea condusă de episcopul Moldovan, ca „leader suprem", va fi astfel sincronizată, încât toate cele trei grupe care vor lua parte să ajungă la Bucureşti cam la aceeaşi dată, deoarece „Biserica mamă" intenţionează să le facă „o primire grandioasă".

Episcopul Moldovan pare însă foarte grăbit să-şi servească superiorii. Pentru cei cari doresc să plece mai curând decât în Mai 1956 e prevăzută organizarea unei excursii mai puţin pompoase care poate avea loc imediat după Crăciun.

APARITIA UNUI ABECEDAR

Sub îngrijirea conducerii şcolii româneşti din Triest, va apare curând partea I-a şi a II-a a unui Abecedar întocmit în conformitate cu cerinţele pedagogiei moderne şi adaptat psihologiei copilului român din diasporă.

Doritorii să şi-l procure, şcolile şi particularii, sunt rugaţi să se adreseze direct Dlui G. Ionescu, S. S. M., Via Rio Primario 1, Trieste - Italia.

Herausg.: Verlag VESTITORII, Dachauerstr 119, Muenchen 2 - Germany; Inh.: Tr. Golea, Massmannstr.4, Muenchen
Verantwortlicher Redakteur: Dr. Virgil Velescu, Blutenburgstr. 29 - Muenchen 2 — Erscheint monatlich